



Ó, proč by - chom se bá - li, když Je - žíš s ná - mi
jest, jenž bří - mě dne i ho - rko chce
s li - dem svým vždy nést? On na - před krá - čí
v bo - ji a ce - stu ra - zí nám, a
nej - lí - tě - jší ší - py On na se bé - ře sám.

2. Ó, proč bychom se báli, když svatý vedem boj, / v němž pravda jen a láska všechna naše zbroj? / Ó, blaze, kdo tou zbraní jest v srdci poraněn; / v tom nový zkvete život a věčný svitne den!
3. Ne za zboží, jež hyne, je vytasen náš meč, / ni pro království světa se běrem v tuhou seč; / koruna z rajských květů, již nemůž dáti svět, / ta před námi se třpytí a k ní svůj nesem hled.
4. Nuž, tedy směle bratří, se každý k dílu měj / a k praporu jen Páně se udatně vždy znej! / Ač maličké jsme stádce, Pán sám náš řídí voj, / přes hrozby vše a strachy On slavně skončí boj.
5. Pán, v jehož jménu jdeme, On musí kralovat / a každý jazyk v světě čest jeho zvěstovat! / Vždy nové spějme houfy jhu jeho podrobit / a s nimi Jej pak vděčně na věky velebit!